

POJĎME AŽ DO BETLÉMA
(LUKÁŠ 2,15)
ADVENTNÍ ZASTAVENÍ 2021

LET'S GO OVER TO BETHLEHEM
(LUKE 2:15)
ADVENT DEVOTIONS 2021

Milí čtenáři,

máte před sebou dvacet sedm adventních zastavení. Sbírkou biblických úvah je plodem přátelství mezi americkými presbyteriány a českými evangelíky. Kromě návštěv, konferencí a on-line setkání také společně nasloucháme a navzájem si vykládáme Bibli.

Advent se v církvi slaví od poloviny prvního tisíciletí našeho letopočtu. Toto latinské slovo znamená „přicházející“. Vztahuje se buď „dozadu“ k období, které těsně předcházelo Ježíšovu narození v Betlémě, nebo „dopředu“ k jeho příchodu ve slávě na konci dějin.

Letos nás mají adventem doprovázet slova pastýřů. Když uslyšeli andělský zpěv, řekli si: „Pojďme až do Betléma...“ Navržené biblické texty se nějak týkají starozákonního Betléma nebo – šířeji – lidí, kteří

vyhlížejí záchranu. Nedělní čtení sledují klasický ekumenický lekcionář. V Betlémě se setkává královská důstojnost s bezdomovectvím. Betlémské jesle z evangelií jsou ze Starého zákona nasvíceny méně známými, drsnými příběhy. Betlémské jesle i se svou radostí, překvapením, strachem a křehkostí nějak souvisejí s příběhy o bezdětných, zapuzených a podváděných manželkách a manželech, o vdovách, sirotcích, šikanovaných a zneužívaných dětech, rozhádaných sourozencích a frustrovaných rodičích. Ty všechny potkáváme ve Starém zákoně. A dozajista je potkáváme okolo sebe, jak touží – a my spolu s nimi – po záchraně. „Advent“ božského Spasitele, „Syna člověka“ se udál uprostřed nich a pro ně. „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“ (L 2,14)

Dear Readers,

you are opening twenty-seven advent devotions. This collection of biblical meditations is the yield of a friendship between American Presbyterians and Czech Brethren. In addition to visits, conferences, and online meetings, we also listen together and interpret the Bible for each other.

Advent has been observed in the church since the first millennium AD. The meaning of the Latin word advent is “coming”. It refers both “backwards” to the time immediately preceding the birth of Jesus in Bethlehem, and “forwards” to Jesus’ coming in his glory at the end of history.

This year, the words of the shepherds shall guide us. When they heard the celestial singing of angels, they said to themselves: “Let us go over to Bethlehem...”. The suggested Bible passages relate to Bethlehem in the Old

Testament or, more broadly, to people looking for salvation. The Sunday readings follow the classic ecumenical lectionary. In Bethlehem, royal dignity meets homelessness. The manger of Bethlehem in the Gospels is illuminated by lesser-known, gritty stories from the Old Testament. The nativity scene with all its joy, surprise, fear and fragility reflects all the complicated emotions of countless stories of childless, divorced, deceived wives and husbands, widows, orphans, bullied or abused children, siblings in strife, frustrated parents... These are the ones whom we encounter in the Old Testament. And we certainly encounter them in our own days, as they – and we – look for redemption. The advent of God’s Savior, the “Son of man”, occurred in the midst of them and for them. “Glory to God in the highest and on earth peace among men with whom He is pleased.” (Luke 2:14)

LUKÁŠ 21,25–31

Ježíš zde mluví o události, která se stala v roce 70 n.l.: římská armáda obsadila Jeruzalém a zničila židovský Chrám. Středobodem židovské víry byl do této doby Jeruzalém a Chrám. Zničení Chrámu však znamenalo také zhroucení tohoto tradičního pojetí víry a vedlo u Božího lidu ke krizi. Nevládne-li Bůh z Jeruzaléma, kde máme hledat centrum Božího kralování?

Ježíš tyto události popisuje jako zcela zásadní okamžik. Ovládnutí Jeruzaléma Římany mají Ježíšovi stoupenci vnímat jako znamení. Ježíšovo odsouzení Chrámu (Lukáš 20,45 – 21,6) za jeho nepravosti je tímto završeno. Boží kralování je nyní třeba hledat uprostřed těch, kteří jsou nositeli Božího Ducha. V tuto chvíli by se Ježíšovi následovníci měli „napřipnout a zvednout hlavy“. Církev, nikoli Chrám, má být nadále místem přebývání Ducha Svatého. Každé katastrofální zničení jedné světské mocnosti, každé pohlcení

jedné říše jinou, představuje pro církev příležitost. Ve světě kolem nás pozorujeme obrovské a často traumatizující změny a uvědomujeme si, že „Boží království je blízko“, na dosah ruky. Když byly v roce 2001 zničeny věže Světového obchodního centra v New Yorku, byla to pro církev příležitost k zamyšlení, jak a kam má v tomto konfliktu následovat Ducha Svatého. Pád Železné opony v roce 1989 postavil církev před možnost položit si otázku „co by si Ježíš přál, jak bychom jako církev měli pracovat s touto politickou změnou?“ Devastace způsobená novým koronavirem – a zároveň rychlý vývoj vakcín v bohatých zemích – je příležitostí pro církev, aby dokázala nazřít, že Pán Ježíš, kralující poutník, má pro své děti mnoho dobré práce.

Církev je místem Božího panování. Jakou dobrou práci můžeme přispět k vyvýšení Božího království ve světě právě dnes?

EMRYS TYLER
PAGOSA SPRINGS , COLORADO, USA
PŘEKLAD: DORA TICHÁ

LUKE 21:25–31

Here Jesus speaks about an event in AD 70: Roman armies captured Jerusalem and destroyed the Jewish temple. Previously, the Jewish faith could center itself on possession of Jerusalem and the temple. The destruction of the temple destroyed that traditional vision of faith and produced a crisis for the people of God. If God did not reign from Jerusalem, where was God's rule to be found?

Jesus points to these events as a critical moment for his followers. When Rome takes over Jerusalem, Jesus-followers are to recognize their signal. Jesus' condemnation of the temple for its injustice (Luke 20:45-21:6) is complete. God's kingship is now found in the midst of those who carry God's Spirit. So at this moment Jesus-followers should "stand up and raise your heads." The call of the Church to be the location of God's Spirit has begun.

In every catastrophic destruction of worldly power, every time one empire devours another, the Church has an opportunity. We observe massive and sometimes traumatic changes in the world and recognize that "the kingdom of God is near": that is, "at hand," ready to be grasped. The destruction of two towers in New York in 2001 was an opportunity for the Church to ask, "How shall we follow the Spirit into this conflict?" The tearing down of a Soviet wall in 1989 was a chance for the Church to ask, "What does Jesus want us to do with this political change?" The devastation of a novel coronavirus – and the rapid invention of vaccines in wealthy countries – is a chance for the Church to see that King Jesus, the itinerant king, has good work for his children to do.

God's rule is found in the Church. What good works honor Jesus' kingdom today?

EMRYS TYLER
PAGOSA SPRINGS, COLORADO, USA

NEDELE 28. LISTOPADU
1. ADVENTNÍ NEDELE

SUNDAY, NOVEMBER 28
1ST SUNDAY OF ADVENT

GENESIS 35,13–20

Tak tedy dvanáct do tuctu. Jákobovi se narodil dvanáctý syn. (A ještě jednu dceru měl.) Celkem čtyři ženy daly život Jákobovým dětem. Ovšem žena nejmilovanější, Ráchel, dlouho nemohla otěhotnět. Zatímco starší synové už odrůstali, ona stále marně čekala na potomka. Těžká zkouška trpělivosti. Až poslední dva syny v řadě má Jákob konečně s Ráchel. Ale je to hořký konec. Ráchel při porodu umírá. Místo radosti z miminka – smrt. Ráchel je už na prahu smrti a novorozené dítě proto pojmenuje Ben-óni neboli Syn mého zmaru. Avšak Jákob se ve výběru jména své milované ženě vzepře. Nechce si pokaždé, když syna osloví, připomínat trpkou ztrátu. Dá mu jméno Ben-jamín neboli Syn zdaru. Ano, minulost byla zlá a přinesla zmar, ale v Benjaminově jménu ať se

ozývá naděje do budoucna. Každý zrod je zázrakem a šancí, že začíná něco nového.

Ráchelin hrob se podnes nachází při cestě z Jeruzaléma do Betléma. Tam přišel na svět Benjamin. Jiný betlémský rodák, Ježíš Nazaretský svým příchodem do světa také obrací pozornost od zmaru ke zdaru. Ano, žijeme uprostřed smrti, ano, minulost byla mnohdy zlá, avšak vedle myšlenek na zmar je zde ještě naděje do budoucnosti, že proti zlu a smrti se prosadí život. S Boží pomocí přijde lepší čas. To je advent.

O naději tě prosíme, Bože, aby náš zrak neutonul v pohledu na neúspěch, nýbrž ať v každém čase nalézáme záblesky naděje. Amen.

GENESIS 35:13–20

Twelve to a dozen. Jacob had a twelfth son. (And he also had a daughter.) A total of four women gave life to Jacob's children. However, the most beloved of them, Rachel, was for a long time unable to conceive. While the elder sons were already growing up, she was still waiting for her own children. A tough test of patience. Jacob finally has his last two sons, both with Rachel. But it's a bitter end. Rachel dies in childbirth. A place of joy for a baby – death. Rachel is already on the verge of death, so the newborn baby is named Ben-oni, or Son of my Ruin. However, Jacob resists the choice of name of his beloved wife. He does not want to remember the bitter loss every time he addresses his son. He gives him the name Ben-jamin, or Son of Success. Yes, the past was evil and frustrating but, in Benjamin's name, there is hope

for the future. Every birth is a miracle and the chance that something new will begin.

Rachel's tomb is still on the road from Jerusalem to Bethlehem. That's where Benjamin came into the world. Another native of Bethlehem, Jesus of Nazareth, by his coming into the world, also draws our attention from ruin to success. Yes, we live in the midst of death. Yes, the past has often been bad. But our thoughts are not only about ruin, there is also hope for the future, that life will prevail over death. With God's help a better time will arrive. That is Advent.

God, we ask you for hope, that our eyes may not be flooded by visions of failure, but that we may at all times find glimpses of hope. Amen.

Soudců 13,2–7

Všichni víme, že o problémech alkoholismu a o společnosti závislých se nejlépe mluví u sklenky červeného vína. Kolik společensko-kulturních problémů jsme s přáteli řešili v hospodách? Kolikrát jsem už zůstala celou noc ve vinárně při povídání o životě? Alkohol tady byl, je a nejspíš bude navždy. Ostatně na daních z alkoholu stojí česká ekonomika.

Ráda bych téma alkoholu nechala stranou. Symbolicky si ho nechám jako označení „něčeho, co musíme odložit“. V určitém okamžiku musíme čelit odpovědnosti, problémům, které je třeba řešit - a svůj život musíme utáhnout. Jsou chvíle, kdy musíme volit: volit mezi pravou a levou stranou, mezi dobrým a špatným, mezi červenou a žlutou. Nemusí to být ani mezi „dobrem“ a „zlem“.

Před letními prázdninami jsem plánovala, jak začnu úplně nový život: novou školu, nový domov a také „novou skautskou práci“. Po pěti letech organizování skautského oddílu ve Staré Boleslavi jsem chtěla odejít a začít pracovat pro Skautský institut v centru Prahy.

Určitě je to sen každého mladého skauta. Dokonce jsem tam částečně pracovala a připravovala se na další povinnosti.

Bohužel kvůli rozkolu ve vedení se tento sen zhroutil. Místo velmi prestižního místa jsem se vrátila do našeho malého města a pomáhala tam.

Bylo to těžké rozhodnutí, ale teď už vím, že jsem udělala dobře. Oddíl se vrací, mladší vedoucí začínají být aktivní, děti se těší na schůzky, vědí, na koho se obrátit, když je potřeba...

Někdy je důležité rozhodnout se pro jednu věc na úkor druhé. Ale pokud je to od našeho Pána, dílo se podaří, ať už jde o narození dítěte nebo vedení skautského oddílu.

Milý Bože, náš Pane, ukaž nám, co je dobré a co špatné. Ukaž nám, v čem jsme dobří a kde můžeme pomoci zlepšit svět. Dej nám sílu k rozhodování a zůstaň s námi. Amen.

MARTA SLÁMOVÁ
PRAHA, ČESKÁ REPUBLIKA

JUDGES 13:2–7

We all know that the best way to talk about the problems of alcoholism and about the society of addicts is over a nice glass of red wine. How many socio-cultural problems have I and my friends discussed in pubs? How many times have I stayed up all night in a wine bar talking about life? Alcohol has always been here, and probably is going to be here forever – besides, the Czech economy stands on alcohol taxes.

I would like to leave the topic of alcohol aside for now. I will keep the symbolic alcohol as a sign of something we have to put aside. At some point we have to face responsibilities, problems that need to be solved - so we have to pull ourselves together and deal with our life. There are times when we have to choose - choose between right and left, between good and bad, between red and yellow. It doesn't even have to be between good and bad.

Before the summer break, I planned how I would start an entirely new life - new school, new home and also a new scout job. After 5 years of organizing a Scout troop in Stará Boleslav, I wanted to leave - and start working for the Scout Institute

in the center of Prague. I'm sure that is every young scout's dream. I even partially worked there and was preparing for further responsibilities in this Institute.

Unfortunately, due to a split in the leadership team, this dream collapsed. Instead of a very prestigious place, I returned to our small town and helped there.

It was a difficult decision, but now I know that I did the right thing. The troop is returning, younger leaders are starting to be active - children are looking forward to meetings, they know who to turn to if it is necessary...

Sometimes it is important to decide for one thing at the expense of another. But, if it is from our Lord, the work will go well - whether it is the birth of a child or the leadership of a Scout unit.

Dear God, our Lord, show us what is good and what is bad. Show us what we are good at and where can we help to make the world better. Give us the strength to make decisions, and stay with us. Amen.

MARTA SLÁMOVÁ
PRAGUE, CZECH REPUBLIC

SOUDCŮ 17,7–13

ADVENT - DOBA OTEVÍRÁNÍ DVĚŘÍ

Nejen děti dnes otevřou první dvířka v adventním kalendáři. Od této chvíle až do Vánoc se budou každý den otevírat další dvířka. Advent je čas otevírání dveří. V našem biblickém textu o otevřených dveřích čteme také.

Na dveře Micheáše v Efrajimských horách klepe mladý muž z Betléma. Víme o něm jen to, že je to mladý levita, což znamená, že se vyučil kněžské službě. Micheáš mu otevře dveře svého domu a pozve ho, aby u něj zůstal a sloužil modlám, které právě koupil pro svůj dům.

Mladík pozvání přijímá, žije s Micheášovou rodinou a slouží jí jako kněz. Neslouží však Bohu, ale modle ze dřeva pokryté stříbrem. Myslím, že tento příběh odráží naši dnešní situaci, kdy si vyrábíme modly a zveme muže z Betléma, aby těmto modlám sloužil. Tento muž však není Spasitel, který se narodil Marii, byl zavinutý do plenek a položen do jeslí. Náš příběh o Micheáši a levitovi nás vede k příběhu dítěte z Betléma, které přišlo na tento svět jako Boží syn, aby přineslo spásu skrze Boží lásku a milost. Otevírá dveře do nebe.

Na Moravě jsem našel tyto nádherné dveře středověkého cisterciáckého kláštera, kterým se říká Porta Coeli, dveře do nebe. Tyto dveře jsou otevřené. Pro mě je to úžasný obraz adventu. Když otevíráme malá dvířka adventního kalendáře, myslíme na nebeské dveře, které otevírá Ježíš Kristus, jak zpíváme ve vánoční písni: Dnes znovu otevírá dveře do nebe.

Náš Pane Ježíši Kriste, děkujeme ti, že otevíráš dveře v našem životě, a modlíme se: otevři dveře do nebe! Amen.

GERHARD FREY-REININGHAUS
PRAHA, ČESKÁ REPUBLIKA

JUDGES 17:7–13

ADVENT – TIME OF OPENING DOORS

It is not only children that open the first door in the advent calendar today. Every day from now until Christmas one more door will be opened. Advent – a time of opening doors. In our biblical passage, we also read about an open door.

A young man from Bethlehem knocks at the door of Micah in the hills of Ephraim. The only thing we know about the young man is that he is a young Levite, which means that he has learned to serve as a priest. Micah opens the door of his home to him and invites him to stay with him, serving the idols he has just bought for his house.

The young man accepts the invitation and lives with the family of Micah, serving them as a priest. However, he is not serving God, but an idol of wood covered with silver. I think that this story reflects our situation today, when we make our idols and invite the man from Bethlehem to serve these idols. But this man is not the Savior, who

was born to Mary, wrapped in cloths and laid in a manger. Our story about Micah and the Levite leads us to the story of the child from Bethlehem, who came into this world as God's son to bring salvation through God's love and grace. He opens the door to heaven.

In Moravia I found this wonderful door of a medieval Cistercian monastery, which is called Porta Coeli, heaven's door. This door is open. For me this is a great picture of Advent. When we open the little doors of the Advent calendar, let us think of heaven's door, which is opened by Jesus Christ, as we sing in a Christmas hymn: Today he opens again the door to heaven.

Our Lord Jesus Christ, we thank you for opening doors in our life and pray: Open the door to heaven! Amen.

GERHARD FREY-REININGHAUS
PRAGUE, CZECH REPUBLIC

MATOUŠ 25,1–13

Družičky. Měly zvláštní výsadu ženicha přivítat. A ve slavnostním průvodu ženicha doprovodit do domu nevěsty, kde se svatba konala.

Všechny byly ke svatebnímu veselí pozvány. Všechny si vzaly své lampy naplněné olejem. Všechny na ženicha čekaly, ale všechny také při čekání na ženicha usnuly, společně se pak také probudily a začala své lampy chystat k použití. Ne všechny ale byly připraveny na to, že ženich přijde až za dlouhou dobu. V tom byl rozdíl mezi nimi.

A dveře do domu radosti se zavřely. Slyšíme ženichova slova:

„Neznám vás.“ Žádné prosby už na situaci nic nezmění.

Pět družiček bylo na místě připraveno vstoupit. Pět družiček nebylo připraveno vstoupit v tu rozhodující chvíli, když ženich přišel. Nebyly na místě, aby ho uvítaly. Vyběhly na poslední chvíli do noci ještě dokupovat, co se domnívaly, že k uvítání musí mít.

Byl by je ženich bez svítících lamp odmítl? – Nevíme, k jejich setkání už nedošlo. Nebyly na místě, když se s ním mohly setkat. To rozhodlo.

I my jsme zváni k radosti setkat se s Kristem.

MATTHEW 25:1–13

Bridesmaids. They had the great privilege of welcoming the bridegroom, and of accompanying him in a ceremonial procession to the bride's house where the wedding took place.

They were all invited to the joy of the wedding. They all took their lamps filled with oil. They all waited for the groom, and all of them fell asleep while waiting. Then all the bridesmaids woke up together and started to prepare their lamps. But not all of them had brought extra oil: not all of them expected the groom could come after such a long time. That was the difference between them.

And the door to the house of joy was locked. We can hear the words of the bridegroom: "I don't

know you." No pleas will change the situation.

Five bridesmaids were ready and went in, five bridesmaids were not – at the crucial moment when the bridegroom arrived. They were not on the spot to welcome him. At the last moment they ran out into the night to buy what they thought they were missing to meet him.

Would the bridegroom have rejected them without the shining lamps? We don't know, their meeting never took. They were not on the spot when they had the chance to meet him. That was all that mattered.

We are also invited to the joy of welcoming Christ.

1. SAMUELOVA 16,7

Samuelovi můžeme přiznat mnoho rolí. Může být posledním izraelským soudcem, může patřit mezi izraelské proroky, může být knězem, do jisté míry bojovníkem. Byl milý Bohu i lidem, Hospodin nedopustil, aby některé z jeho slov padlo na zem (srovnej s Lk 2,52). Přesto, když se s ním setkávám v oddílku o pomazání nového krále, vidíme, že je také lítostivý, ustrašený, nerozhodný. Očekávali bychom úplně jiné kvality od náboženského vůdce. Ale Samuel není výjimkou mezi lidmi.

Dnešní pobožnost píší ve dnech, kdy v naší zemi vrcholí parlamentní volby. Najednou je okolo tolik lidí, kteří vidí věci jasně, kteří vidí srdcem a zároveň lidí kteří jsou zmatení. Je jich tolik, až mě to děsí. Děsí mě i můj vlastní náhled na věc. Snažím se vyhnout diskusím na politická témata, protože vidím, že s někte-

rými farníky by rozhovor skončil hádkou.

Mnoho překladů biblického textu klade důraz na to, že Hospodin hledí k srdci. Mnohá kázání na tento text mluví o lidském srdci. Někdy lidská srdce působí více starostí než radosti. Je to špatná interpretace. Nemluví se o lidském srdci, ale o Božím srdci. Ale Písmo praví, že Hospodin vybírá podle svého srdce (1 Sam 13,14). Díky Bohu.

Takže Bůh vybral krále podle svého srdce. Je jím Ježíš Kristus. Poslední soudce, První prorok, Nejvyšší kněz. Lev a Beránek – Bojovník, který přemáhá vše láskou.

Hospodine nauč nás spoléhat na tvou volbu, dej ať jsme si jistí, že ty vybíráš správně. Amen.

1 SAMUEL 16:7

We can attribute many roles to Samuel. He can be the last judge in Israel, he can be one of the prophets, he is a priest, and to a certain extent, he is a warrior. Samuel was favoured by God and people alike, and God "did let none of his words fall to the ground". (compare with Luke 2:52) But we can meet him in today's Bible passage as a chicken hearted, sentimental, scared and hesitant person. We would expect different qualities from a religious leader. Samuel is not an exception among people.

I am writing this devotion during the days of the parliament elections in our country. There are so many people around me who see things so clearly, many who see with their hearts but also there are many who are confused. (Honestly, I belong to the last group.) The situation is a scary one and I am trying to avoid

discussion with my parishioners on political topics. I would end up in a quarrel anyway.

Many biblical translations stress that God looks at the heart. So many preachers talk about the human heart. But human hearts sometimes bring more of problem than joy, don't they? Doesn't Scripture actually talk about God's heart? For example: "The LORD has sought out a man after his own (God's) heart" (1Sam 13:14) Thanks be to God!

God chose according to his own heart – he chose the King Jesus Christ. Jesus is the last Judge, he is the Prophet, he is the Highest Priest, he is the Warrior – the Lion and the Lamb at the same time.

Dear God, teach us to rely on your heart and on your choice. Amen.

1. SAMUELOVA 16,14–23**KDE JE BŮH?**

Zvláštní, že byl Saul střídavě pod vlivem ducha Božího i zlého ducha, rovněž od Hospodina. Bůh působí dobro i zlo? Nebo alespoň dopouští? Kde vlastně je a je vůbec? Nedokážeme odpovědět snadno. Lepí se na nás to i ono, jednou si připadáme Bohem milovanými, zakrátko různé stresy a nezdary překlopí naše pocity na opačnou stranu. Tolik různých sil na nás působí, které nás zaměstnávají a stahují svým směrem.

Postava krále Saula by pro nás mohla být omluvou, nebo alespoň vysvětlením. I takový

člověk, jehož si Bůh povolal, je rozviklaný a duchovně rozostřený. Takto to chodí a nelze s tím nic moc dělat.

OK. Vezměme si tedy Saula za příklad. Byl jaký byl, ale jeho přelomovou prosbu nelze neslyšet: „Pošli ke mně svého syna Davida, který je u stáda!“ Můžeme tuto žádost jen trochu pozměnit a volat k Synu Davidovu, jak býval oslovován Ježíše Kristus. Davidův potomek. Volat k dobrému pastýři, který jde za zmatenými, rozviklanými, aby jim ve všudypřítomném šeru zablikalo světlo Boží přítomnosti.

1 SAMUEL 16:14–23**WHERE IS GOD?**

Strange that Saul was alternately under the influence of the spirit of God and the evil spirit, also from the Lord. Does God cause good and evil? Or does he at least allow it? Where is He and is He there at all? We can't answer easily. We are touched by both; one day we feel loved by God, soon various stresses and setbacks will turn our feelings the other way. So many different forces are affecting us, which are employing us and pulling us in their direction.

King Saul's character could be an excuse for us, or at least an explanation. Even the man whom

God has called himself is wobbly and spiritually dulled. That's the way it works, and there's not much you can do about it.

OK. So let's take Saul as an example. He was what he was, but his break-even plea cannot be over: "Send your son David to me, who is with the herd!" We can only alter this request a little and call out to the Son of David, as Jesus Christ used to be addressed. To David's offspring. To call to a good shepherd who goes to the confused, the wobbly, to let the light of God's presence shine in the ubiquitous gloom.

LUKÁŠ 3,1–6

Boží slovo Jana zastavuje kdesi v pustině. V ústraní, kde žije. Postrkuje ho k Jordánu, blíž k lidem, někam, kde ho lidé to Boží slovo uslyší zvěstovat. Jako by si Bůh pro Jana došel do té jeho příjemné, byť skrovné poustevnické samoty. Jako když Jonáše Boží slovo postrčí do Ninive. S Janem to ovšem vyjde napoprvé.

Jaké jsou moje pustiny a pouště – ta místa vyprahlá a seschlá, ta

místa ponurá, kde je málo lásky, málo pochopení jedněch pro druhé, málo pomoci jedněch druhým, málo zájmu, málo angažovanosti... Ty moje pouště, kde bažím a toužím, a přece se do nich vracím, zalézám si do nich? Jsem tam ještě schopná zaslechnout Boží slovo? Jsem schopná se jím nechat pohnout? Třeba blíž k druhým, třeba blíž k lidem?

LUKE 3:1–6

The word of God picks John up somewhere in the wilderness. In the seclusion where he lives. It pushes him toward the Jordan, closer to people, somewhere where people will hear this word of God. It was as if God had come to John in his pleasant, albeit modest, hermit solitude. Like when Jonah pushes the word of God into Nineveh. But for John it will work out the first time.

How are my wastelands and deserts – those arid and withered

places, those gloomy places where there is little love, little understanding of one another, little help for each other, little interest, little commitment ... my deserts where I crave and long, yet return to them, crawl into them? Am I still able to hear God's word word there? Can I let myself be moved by it? Maybe closer to others, maybe closer to people?

1. SAMUELOVA 17,26–29

Příběh Davida a Goliáše všichni dobře známe. Co tomuto nečekanému vítězství předcházelo?

David je dítě, které do světa dospělých není zváno. Do války už vůbec ne. Davidův otec je zase už příliš starý, než aby mohl jít do války. S Davidem ani jeho otcem se ve válce nepočítá.

Ale právě oni dva vstupují proti očekávání do hry a mění zásadně její děj.

Davidův otec Jišaj je správný biblický otec. Má o své syny starost a posílá jim po Davidovi svačinu. Tak se David, proti očekávání, ocitá uprostřed války. Saulovi

bojovníci mají před sebou neporazitelného Goliáše. Nevidí řešení, nemají naději. Jišaj ví, že boj bude těžký. Chce ale pomoci. Riskuje život nejmladšího syna, když ho posílá mezi bojovníky.

Příběh Davidova otce a jeho nejmladšího syna nám připomíná, že máme vždy možnost přiklonit se ke strachu nebo k naději. Jsou to dvě strany našich očekávání. Stejně jako v příběhu o Goliášovi posílá otec svého syna doprostřed vřavy, tak si s nadějí máme pustit na tělo příběh milujícího Otce, který poslal svého Syna do vřavy našich životů.

LUCIE SLÁMOVÁ
PRAHA, ČESKÁ REPUBLIKA

1 SAMUEL 17:26–29

We all know the story of David and Goliath well. What preceded this unexpected victory?

David is a child who is not yet invited into the adult world, let alone into the world of war. David's father is too old to go to war. Neither David nor his father are expected to go to war because of their age: one too young, one too old.

But it is they who enter the fray against any and all expectations and change the plot fundamentally.

David's father, Yishai, is a true and proper biblical father. He cares for his sons and sends them provisions through David. Thus, contrary to expectations, David finds himself in the middle of a war.

Saul's warriors are facing the unbeatable Goliath. They see no solution. They have no hope. Yishai knows the fight will be hard. But he wants to help. He risks the life of his youngest son by sending him among the warriors.

The story of David's father and his youngest son reminds us that we always have the option of leaning either toward fear or toward hope. These are the two sides to our expectations. Just as in the story of Goliath, the father sends his son into the midst of the turmoil. In the same way, we should embrace hope and the loving Father who sent his Son into the turmoil of our lives.

LUCIE SLÁMOVÁ
PRAGUE, CZECH REPUBLIC

1. SAMUELOVA 17,37–40

Když jsem byla malá, ráda jsem nahlížela k babičce do skříně a zkoušela si její boty, šátky a šály, šperky. Všechno to, co babičce Jessie tolik slušelo a vypadalo na ní tak elegantně, na mně vypadalo naprosto směšně, prostě proto, že jsem byla o tolik menší.

Tyto moje maškarní výpravy se mi vždycky vybaví, když čtu o přípravách Davida a Saula na bitvu s Pelištejci. Repliky Davida a Saula jsou zde skoro až komické, nebýt toho, co vše bylo v sázce. Izraelci čelí výhružkám, král Saul má strach, jakož i celá jeho armáda. Mladý David se nabídne, že se ostřílenému pelištejskému válečníku Goliášovi postaví; všichni si však myslí, že Davidovy šance na vítězství jsou mizivé. Saul se marně snaží navléknout Davidovi své velké brnění a helmu, na mladíkovi ale brnění plandá, pohybuje se v něm těžkopádně. David ovšem ví, v čem je jeho síla: v jeho víře v Pána a ve zkušenostech, které získal, když jako věrný pastýř chránil své stádo před šelmami.

Občas, když stojíme před zkouškou, sami si rádi nasazujeme různé převleky a maškary, snažíme si navléknout image, vlastnosti někoho jiného. Ve skutečnosti je mnohem efektivnější (a věrnější) zůstat sami sebou, spoléhat se na přítomnost Boží a na jedinečné dary, které od Boha máme. Pán Bůh dokáže moudře využít naše zkušenosti, včetně našich předchozích selhání, a připravit nás tak, abychom dokázali čelit dalším výzvám.

Pane Bože, Immanueli, když mě ohrožují nepřátelé, když čelím jakýmkoli výzvám, pomoz mi spolehnout se na Tvoji přítomnost a najít v Tobě pokoj. Ved' mne svou moudrostí, abych dokázal/a věřit, žes mi dal všechny potřebné nástroje i zkušenosti. Pomoz, abych dokázal jednat pohotově i ve jménu těch, kteří nemají zastání. Amen.

LEAH R. HRACHOVEC
STILLWATER, OKLAHOMA, USA
PŘEKLAD: DORA TICHÁ

1 SAMUEL 17:37–40

When I was little, one of my favorite things to do was to go into my grandmother's closet and try on her shoes, scarves, and jewelry. The things that looked so beautiful and elegant on Grandma Jessie looked positively ridiculous on me, being just a fraction of her height and size.

These dress-up experiences come to mind when reading about David and Saul's preparation for battle against the Philistines. The exchange between David and Saul is almost comical, were it not for the high stakes. The Israelite kingdom is being threatened; King Saul and the whole army are afraid. Young David volunteers to go up against the seasoned Philistine warrior Goliath, but everyone thinks David's chances of victory are quite small. Saul tries in vain to dress David in his own large suit of armor and helmet, but they are far too big and unwieldy for the teenager. David, however, knows where his strength lies: his faith in the Lord and the experience he

has already had fighting off hungry predators as a faithful shepherd. Sometimes when we are being put to the test, we play "dress up" ourselves, trying on the persona and qualities of someone else. Instead, it is more effective (and faithful) to be ourselves, relying on God's presence and the unique gifts God has given us. In grace and wisdom, God uses our prior experience, even our previous failings, to prepare us for the next challenge.

God, Emmanuel, when enemies and challenges threaten, help me to rely on your presence and find my peace in you. Guide me in your wisdom, trusting that you have given me the tools and experience I need. Help me act quickly on behalf of those who may not be able to defend themselves. Amen.

LEAH R. HRACHOVEC
STILLWATER, OKLAHOMA, USA

MICHEÁŠ 5,2–5A

Občas bývám netrpělivá, když je třeba použít tento biblický text k obhájení Ježíšovy identity jakožto Mesiáše, Krista. Opravdu potřebujeme ještě další ujišťování? Opravdu musíme pročesávat hebrejské Písmo, abychom dokázali, kdo je Pán Ježíš? Potom si však připomenu situaci, v níž se nacházel prorok Micheáš: žil uprostřed národa, který nedostal ideálům, jež stály u jeho zrodu. Žil v politickém uspořádání, v němž jedno procento šťastných stále bohatne a rozmnožuje svoji moc na úkor těch méně privilegovaných, v ekonomickém systému, který bohatým poskytuje daňové úlevy a chudé nutí utrácet těžce naspořené drobné – nejen pro svoji obživu, ale také pro vyrovnávání deficitu ve státní

kase. Co tím chci říci? Micheášův svět je i můj svět.

Děkuji ti, Micheáši. Děkuji ti za naději, která zahání zoufalství, za naději, která dokáže hněv přetvořit v trpělivost, za naději, která si troufá věřit, že „oblouk morálního univerza se sklání ku spravedlnosti“, za naději, která věří, že Boží vůle celistvého a obnoveného stvoření nezávisí na pozemských soudech, zákonodárcích, ani na „nejbohatší desítce“. Děkuji ti, Micheáši, za připomínku, že radost a pokoj můžeme překvapivě nalézat v maličkostech, na nefrekventovaných místech, v jednoduchosti a laskavosti péče o druhé, o ty, na které svět zapomíná a které podceňuje.

BARBARA RENTON
ELLICOTT CITY, MARYLAND, USA
PŘEKLAD: DORA TICHÁ

MICAH 5:2–5A

Sometimes I grow impatient with the use of this text to justify Jesus' credentials as Messiah/Christ. Really – do we need more assurance? Do we have to scour the Hebrew Scriptures to prove who Jesus is? But then I consider the situation of the prophet Micah: living in a nation that has failed to live up to its founding ideals; a political arrangement that enables the fortunate 1% to grow even more powerful at the expense of the less privileged; an economic system that provides tax shelters for the rich but forces the poor to spend their meager coins to support not only themselves but to make up the deficit for the common good. What am I saying! My world has become Micah's world.

Thank you, Micah. Thank you for hope – hope that drives out despair; hope that channels anger into patience; hope that dares to believe that “the arc of the moral universe bends toward justice;” hope that believes it is not in the courts of the land, not in the legislative bodies, not in the “top 10” that God's will for the wholeness and restoration of Creation will come. Thank you, Micah, for reminding me that it is always in the small things, the out-of-the-way places, the simplicity of kindness and caring – the undervalued by the world that will always surprise me with joy and peace.

BARBARA RENTON
ELLICOTT CITY, MARYLAND, USA

GENESIS 18,1–15

Znáte ta Boží zaslíbení v Písmu, která se týkají naší budoucnosti? Třeba zaslíbení, že naše smrtelná těla budou oživena Kristovým Duchem anebo že všichni budeme jedno? Krásná zaslíbení. Raduji se z nich. Ale úplně rozumím Sáře, že když pohlédnu na sebe a řeknu si, že by se ta zaslíbení měla týkat mne anebo že bych na nich měl mít dokonce podíl, tak se musím smát. Cože? To je přece neuvěřitelné! To přece nemůže být pravda! Nemohu tomu věřit. Připadám si neschopný a neužitečný. Prázdný a vyprahlý. Podobně to může vnímat celé společenství, církve. Sbor, který těžce zápasí o existenci ještě tento a snad příští rok. Nevěřím

me Boží budoucnosti s námi. Smějeme se takové myšlence. A je to smích ironický, hořký. Sářin smích, který raději skrýváme, nechceme ho přiznat.

Ale Bůh ví. Zná naše pochybnosti, naši nevíru. Ale přece si Bůh trvá na svém. Nemusíme se tedy skrývat. Smíme si přiznat před sebou i před ním, jak na tom jsme. Zrodí se Boží budoucnost i nám navzdory? Pojme nás do ní, oplodní nás svým Duchem, svou milostí? Změní se dokonce náš škleb ve skutečný smích? V poslední radost?

| *Pane, smiluj se nad námi!*

PAVEL POKORNÝ
PRAHA, ČESKÁ REPUBLIKA

GENESIS 18:1–15

Do you know God's promises in Scripture about our future? For example, the promise that our mortal bodies will be revived by the Spirit of Christ, or that we will all be one? Beautiful promises. I rejoice in them. But I completely understand Sarah, so that when I look at myself and tell myself that these promises apply to me, or that I have a share in them, I have to laugh. What? After all, that's unbelievable. It can't be true. I can't believe it. I feel incompetent and useless. Empty and arid. The whole community, the church, may think of it in a similar way. A congregation that is struggling for its existence this year or perhaps next year. We

do not believe in God's future with us. We laugh at such an idea – an ironic and bitter laugh. We prefer to hide Sarah's laugh rather than admit to it.

But God knows. He knows our doubt, our unbelief. But God still insists. So we don't have to hide. We can admit to him and to ourselves how we are doing. Will God's future be born in spite of us? Will he take us into her, fertilize us with his Spirit, with his grace? Will our grin even turn into a real laugh? In the last joy?

| *Lord, have mercy on us!*

PAVEL POKORNÝ
PRAGUE, CZECH REPUBLIC
TRANSLATION: DAVID SINCLAIR

GENESIS 30,14–24

Když jsem si poprvé přečetla biblický text pro dnešní den, chvíli jsem musela přemýšlet, proč byl vybrán jako adventní čtení. Setkáváme se v něm s potenciálně nepříjemnými, kontroverzními tématy, je zde popsána rivalita mezi dvěma sestrami – ženami stejného muže. Říkala jsem si, o co vlastně šlo s těmi „jablíčky lásky“...? Možná však tento text může nabídnout slovo naděje v našem čekání.

Rivalita mezi sestrami Leou a Ráchel je připomínkou soupeření mezi Jákobem a jeho bratrem Ezauem, touhu po uznání a po požehnání. Poslední verš dnešního textu je zakončením tohoto „soupeřícího“ narativu. V Gen 29,31 se Lea cítila nemilována, Hospodin na ni shlédl a otevřel její lůno a Lea porodila syna. V Gen 30,22 se Ráchel cítila sklíčeně, ale Bůh se na ni rozpomněl, požehnal jí a Ráchel porodila syna.

A teď k těm jablíčkům lásky. Má se za to, že mandragora byla afrodisiakum, odhaduji tedy, že v našem textu ona jablíčka sloužila jako

donucovací prostředek. Možná, že Ráchel chtěla jablíčky ovlivnit Jákoba a zvýšit své šance na početí. Výměnou za jablíčka dala Leji svolení, aby nastávající noc strávila s Jákobem, Lea mu pak řekla, že musí té noci ležet s ní. Zamysleme se, jakými způsoby sami klademe na jiné nátlak, aby se nám splnily naše tužby.

Ráchel a Lea soutěžily o Jákobovu lásku a pokračovaly v metodách nátlaku a donucování, protože věřily, že jedině takto mohou dosáhnout toho, po čem touží. Pán Bůh je však viděl a rozpomněl se na ně v okamžicích zoufalství a prázdnoty, kdy se cítily nedocenené a ztracené. Sami se často nalézáme v situacích, kdy nás touha a snaha o její naplnění uvězní v dysfunkčních systémech, v začarovaných kruzích chtění a doufání. V takových okamžicích nám Bůh připomíná, že nás vidí a že na nás nezapomíná. Jsme Božími milovanými dětmi a bez ohledu na to, v jaké se octneme situaci, Pán Bůh je s námi.

RYAN & ALETHIA WHITE
BERLÍN, NĚMECKO
PŘEKLAD: DORA TICHÁ

GENESIS 30:14–24

After I first read the text for today, I wondered why it was placed as an Advent reading. The text has potentially awkward themes, describes rivalry between sister-wives, and I wondered “what is going on with the mandrakes?” But maybe this text has the potential to offer a word of hope for us in our waiting.

The rivalry between sisters Leah and Rachel echoes the rivalry of Jacob and his brother Esau and a yearning to be recognized and receive a blessing. The ending verse of today’s text bookends the verse that begins this rivalry narrative. In Genesis 29:31 Leah felt unloved and God looked upon her and blessed her with a son. In Genesis 30:22 Rachel felt despondent and God remembered her and blessed her with a son.

Now for the mandrakes. It’s thought that mandrakes served as an aphrodisiac, so in our text I would suggest they serve as a tool of coercion. Perhaps Rachel wanted

the mandrakes to influence Jacob and increase her chances of a child. In exchange for the mandrakes she gave Leah the right to be with Jacob, after which Leah declared to Jacob that he must spend the night with her. In what ways do we coerce others to fulfill our desires?

Rachel and Leah competed for the love of Jacob and continued the tactics of coercion believing that in this way they could obtain what they desired. And yet, it was in the despair of their bareness, when they were feeling the lack of recognition, that God saw them and remembered them. We too find ourselves in situations of longing, wanting desires fulfilled, caught in systems of dysfunction, waiting and hoping. In these moments, we are reminded that God sees us and remembers us. We are God’s beloved and no matter the situation we find ourselves in, God is with us.

RYAN & ALETHIA WHITE
BERLIN, GERMANY

ŽALM 127,3–5

Často jsme vedeni k tomu, abychom se snažili představit si v biblickém textu sami sebe. Kde se v dané pasáži vidíme? Identifikujeme se s nějakou postavou/postavami v příběhu? Proč? Jako otec tří malých dětí se na první pohled v tomto textu vidím jako onen muž, který svůj toulec naplnil dětmi, byť ne všechny jsou synové. Mám také dceru a ta je v mém toulci snad tím nejostřejším šípem. Způsob, jakým nekompromisně odsuzuje jakoukoli nenávisť a diskriminaci ve světě, mě vede k neustálému údivu nad silou a krásou jejího srdce. Mé tři děti jsou nepopsatelným požehnáním a, jak se dočteme i v Žalmu 127., přinášejí mi radost. Zároveň mě ale často také unavují.

Když se však na tento biblický text podívám znovu, zvláště s ohledem na advent, vidím se i v jiné části citované pasáže. Na druhý pohled vidím v toulci sebe, spolu se svojí ženou a dětmi, svými rodiči, přáteli a spoustou dalších lidí, které neznám. Nyní, když se vidím jako jedno z dětí v toulci, všímám si, že jsem v těsné blízkosti se všemi dalšími, kdo se tu nacházejí, tak jako jsou jeden vedle druhého těsně uspořádány šípy

v toulci lučištníka. Vidím se zde, protože i já jsem dítě – dítě Boží. Tak jako ty.

Často se také máme zamýšlet nad tím, kde v daném textu vidíme Boha. Kde se v této pasáži nachází Bůh? Pán Bůh by zde jistě mohl být tím, který rozdává Boží dědictví. Já však v Bohu vidím víc než někoho, kdo rozdává požehnání a odměny. Vidím Boha živého, aktivního, nikoli takového, který je spokojený ve své nečinnosti. Kloním se k tomu vidět Pána Boha jako toho, který nás nosí, jako ten lučištník, který nosí na zádech svůj toulec. Vidím Pána Boha jako toho, který se k nám vztahuje, podává pomocnou ruku, je nám nablízku. Nejplněji je nám to zjeveno skrze Boží vtělení, Ježíše, to děťátko, jehož narození rok co rok o Vánocích oslavujeme. Můžeme to však pozorovat také když Pán sáhne do svého Božího toulce, volá nás, přichází k nám a vysílá nás, abychom dokázali svá ostří namířit proti zlu a bezpráví ve světě. Jinými slovy, když nás volá, abychom pokračovali v pozemské práci našeho Pána Ježíše Krista. Když toto z Boží milosti dokážeme, věřím, že z toho má Pán Bůh radost. Amen.

ANDREW KORT
ANNAPOLIS, MARYLAND, USA

PŘEKLAD: DORA TICHÁ

PSALM 127:3–5

We are often taught to try to envision ourselves in scripture. Where are we in the passage? Do we resonate with one character (or characters) in the story, and why? So, as the father of three young children, upon first glance, I see myself in this passage as the father with a quiver full of children, though not all of mine are sons. I have a daughter too and she is maybe the sharpest arrow in my quiver. Her pointed intolerance for hatred and discrimination in the world make me marvel at her strength and the beauty of her heart. Without a question, my three children are an indescribable blessing and as Psalm 127 suggests, they make me happy. They make me tired too.

But as I look at this text again, especially with Advent in mind, I see myself in a different part of this text too. When I look again I see myself, along with my wife, my children, my parents, my friends, and so many more people I do not know inside of the quiver. So, now as I see myself as one of the children in the quiver, I notice that I am closely gathered with those who are in

there too, just as arrows are gathered in an archer's quiver. I see myself in there because I too am a child; a child of God. And so are you.

Of course, we are often taught to try to see where God is in the text as well. Where is God in this passage? Surely, God could be the one handing out a godly heritage. But I see God as more than one who simply hands out blessings and rewards. I see God as living and active, not content to sit still. I tend to see God as the one who carries us around, like an archer with a quiver on his or her back. I tend to see God as the one who reaches out to us and the one who comes close to us. We see this most fully in the incarnation of Jesus, the child whose birth we celebrate year after year at Christmas. But we also see this as God reaches into the divine quiver, reaching out to us, coming close to us, and using us to pierce the ways of wickedness and injustice in the world. In other words, to use us to carry on the earthly work of Jesus the Christ. And when we have the grace to do that, I believe it makes God happy. Amen.

ANDREW KORT
ANNAPOLIS, MARYLAND, USA

LUKÁŠ 3,10-18

Stává se člověku, že v osobním či v pracovním životě, čas od času, narazí na situaci či chvíli, kdy se ptá: A co mám dělat? Většinou jde o situace vážné a složité a jejich řešení není nabíledni. Právě proto ta otázka. Zní jako zoufalé volání, jako vyčkávání, že odpověď spadne odněkud shůry. Většinou nepadne, ale i to se může vlastně stát.

Lukášovo evangelium vypráví o podobné situaci. Různí lidé se otázkou: A co mám dělat? ptají Jana Křtitele poté, co jim připomene, že se blíží spasení Boží. Poté, co jim připomene, že budou muset vydat podíl ze svých skutků. V jejich volání: A co máme dělat? zní jasné vědomí, že to, co teď dělají, není úplně to ono. A oni to ví. Je to vpravdě dobrý důkaz, že „činí pokání“, že „jdou do sebe“ a chtějí to změnit. A Janova rada zní: nežádejte víc, než musíte,

naopak se podělte o to, co máte. Budte trochu skromní a hodně solidární. Nestarejte se jen o sebe, ale myslete na druhé. To je zajímavá odpověď na tu věčnou otázku: co mám dělat? No, nestarat se jen o sebe, ale myslet i na druhé. Odvrácením pozornosti od sebe sama ta otázka ztratí na své naléhavosti a najde si odpověď.

Lidem se Janova odpověď natolik líbila, že ve svých myslích uvažovali o Janovi, není-li on snad Mesiáš. Jan takové myšlenky odmítá s odkazem na toho, který přichází za ním. A tím své posluchače učí najít to správné, najít to čemu věřit (komu věřit). Janova radostná zvěst zní: objevíš-li, člověče, komu věřit, pak nebudeš muset nést tíhu chvíl, kdy nevíš, co máš dělat, protože víra v Něho tě nasměruje k lásce k bližnímu a ta naplní tvůj život.

LUKE 3:10-18

It happens to people that in their personal or professional life, from time to time, they come across a situation or a moment when they ask: what should I do? Most of the time, the situations are serious and difficult, and there is no solution in sight. That is the essence of the question. It sounds like a desperate cry, like waiting for the answer to fall from somewhere above. Most of the time it doesn't, but it can happen nonetheless.

The Gospel of Luke tells us of a similar situation. Different people have asked the very same question: what should I do? They ask John the Baptist after he reminds them that God's salvation is coming. They ask him after he reminds them that they will have to give account for their deeds. Their cry, "And what shall we do?" shows that they are clearly aware that what they are doing now is not quite the right thing. They know it. It is indeed good evidence that they are "repenting" and want to change. John's

advice is: don't ask for more than you have to, instead share what you have. Be a little humble and full of solidarity. Don't just take care of yourself, but think of others. That is an interesting answer to the eternal question: what should I do? Well, don't just take care of yourself, but think of others. By diverting attention away from oneself, the question loses its urgency and finds an answer.

The people liked John's answer so much that they wondered in their minds if he was not the Messiah. John rejects such thoughts with reference to the one who is coming after him. And in doing so, he teaches his listeners to seek the right thing - to find what to believe and who to believe. John's good news is: if you discover who to believe, then you will not have to bear the weight of the times when you don't know what to do, because faith in Him will direct you to love your neighbor and that will fulfill your life.

EXODUS 1,15–22

Nejsem si jistý, kolik mi bylo let, ale vzpomínám si, jak jsem jednou přišel ze školy

a našel matku, jak sedí s jinou matkou v kuchyni

popíjely kafe a plánovaly revoluci

Nikoli ozbrojenou, s kulkami a bombami

Ale hnutí odporu vycházející z lásky a odvahy uniknout smrtícím četám El Salvadoru a vychovávat děti v cizí zemi, jako činila kamarádka mé matky, Gloria

Nebo tak, jako se Šifra a Púa vzepřely faraónovi, aby mohl Mojžíš žít a s ním také Boží lid

Nebo tak, jako Marie s Josefem proklouzli Herodovi, aby Slovo Boží nepřestalo dýchat a růst a sesazovat mocnosti, jež o sobě tvrdí, že jsou pro život, zatímco praktikují jen smrt

Chce to kuráž, dostatek Božího milosrdenství a velkou dávku soucitu, abychom se odvážili riskovat povyk siláků a mocných, kteří nedokážou přijmout, že komunitě milovaných pomáhají k životu Matky Hnutí, které není možno zničit, zavřít ani zakázat

EXODUS 1:15–22

I'm not sure how old I was, but I remember coming home from school and finding my mother sitting with another mother in the kitchen sipping coffee and plotting revolution

Not the kind with bullets and bombs

but a resistance rooted in love and the courage to flee the death squads of El Salvador and to raise children in a strange land, as my mother's friend Gloria was doing

Or as Shiphrah and Puah defied the pharaoh so that Moses might live and God's people, too

Or as Mary and Joseph slipped past Herod so that the Word of God would keep breathing and growing and overthrowing the Powers that claim to be for life but only practice death

It takes guts and grace and courage and compassion to risk the howl of strong men who cannot accept the truth that a Beloved Community is being mid-wifed to life by Mothers of a Movement they cannot shut down

MARK HARPER
MARYLAND, USA
PŘEKLAD: DORA TICHÁ

MARK HARPER
MARYLAND, USA

EXODUS 2,1–10

Kdy si kdesi. V Egyptě, v zemi Slunce, rozléhající se podél životodárné řeky Nilu, v zemi pyramid. V zemi neomezeného božského vládce faraona žil národ jakýchsi přistěhovalců, Hebrejců. Ti se sem dostali za velkého hladomoru a v Egyptě pak našli nový domov. Dařilo se jim tu. Až to v Egyptě začalo nahánět strach. Začali Hebrejce utlačovat a posléze bylo rozhodnuto o jejich likvidaci, vyvraždění narozených chlapečků. Nebylo možno riskovat, že by se ještě víc rozmnožili a ohrozili mocnou egyptskou říši.

Do této neklidné doby se dvěma hebrejským přistěhovalcům narodilo dítě. Dítě tak krásné a dobré, jako se tak často děti na tento krásný a dobrý svět rodí. Maminka jej chvíli schovává, ale pak už to nejde. Uplete ošatku a vloží dítě do vody. Snad ho voda přenesení přes tuhle neklidnou dobu, tak jako kdysi Archa Noeho.

Voda dítě donese do rukou faraónovy dcery, která se v řece koupe. Nenásleduje však chlapečkova smrt. Dcera mocného vládce Egypta je hnuta lítostí, milosrdenstvím. A tak se chlapec vrátí podivuhodným způsobem ke své matce. Později žije jako adoptovaný syn na faraónově dvoře. Je to právě jeho adoptivní matka, která mu dá jméno Mojžíš „vytahující“.

Tenhle chlapec pak bude mít, coby muž, pohnutý osud. Stane se ústřední postavou dějin hebrejského národa. Bude to on, který vyvede Izraelce

z Egypta. Vyvede je z otroctví, ke svobodě. K nové existenci. A prožije si pak s nimi nejednu horkou chvíli. Sladký happyend hollywoodských filmů tohle story při pozorném čtení postrádá. Když si je někdy celé znovu pozorně přečtete.

Svoboda s sebou totiž nese nárok odpovědnosti, dospělosti – změnu myšlení oproti žití v bezmyšlenkovité mechanické poslušnosti. A to včetně změny pohledu na druhé, na lidi kolem mě, na moje bližní. Možná i na ty se Samařska či Egypta. Třeba tak Mojžíš na poušti ve svém stáří někdy vzpomínal na svou adoptivní matku, která mu kdysi, pohnuta lítostí, zachránila život, dala vzdělání a lásku.

O mnoho let později, vypráví se, jeden mocný vládce v Jeruzalémě opět tvořil dějiny, když rozhodoval o tom, že je potřeba nově narozené hebrejské chlapce sprovodit ze světa. I tehdy jeden unikl. Ten, jehož narození si v těchto adventních dnech připomínáme. Když dospěl, tak nám vyprávěl o milosrdném přijetí nás všech naším nebeským Otcem, a to napříč všemi národy. Jako by přes všechny nařízení mocných nešlo vysvobozující Boží působení v tomto světě zastavit. Jako by tu bylo ještě jiné království než ty nejmocnější mocnosti světa.

**JAN SOBĚSLAVSKÝ
BRNO, ČESKÁ REPUBLIKA**

EXODUS 2:1–10

Once upon a time, somewhere in Egypt, the land of the sun stretched along the life-giving river Nile, the land of the pyramids. In the land of the unlimited godlike ruler, Pharaoh, there was a nation of immigrants, the Hebrews. They came to Egypt during the great famine and found a new home there. They prospered. They prospered to the extent that the Egyptians became fearful. They began to oppress the Hebrews, and finally the decision was made to exterminate them, to murder the baby boys that were born. The Egyptians did not want to take the risk that the Hebrews would grow in number even more and endanger the mighty empire.

In this troubled time, two Hebrew immigrants had a child. A child as beautiful and good as any child born into this beautiful and good world. The mother hides the child for a while, but then she can't do it anymore. She weaves a basket and puts the baby in the water. Hopefully the water will carry him through this troubled time, as Noah's Ark once did.

The water carries the child into the arms of the Pharaoh's daughter, who is bathing in the river. But the boy's death does not follow. The daughter of Egypt's powerful ruler is driven by pity, by mercy. And so the boy returns to his mother in a wondrous way. Later, he lives as an adopted son at the Pharaoh's court. It is his adoptive mother who gives him the name Moses, meaning, "the drew out".

This boy, when he becomes a man, is going to have a troubled destiny. He will become a central figure in the

history of the Hebrew nation. He will be the one to lead the Israelites out of Egypt. He will lead them out of slavery, to freedom -to a new existence. He will experience many tough moments with them. This story, when read carefully, lacks the sweet happy ending of Hollywood movies. If you ever read it all again, read it carefully.

Freedom carries with it the claim of responsibility, of maturity - a change of thinking as opposed to living in mindless mechanical obedience. And that includes a change of view on others, on the people around me, on my neighbors, perhaps even those of Samaria or Egypt. Maybe that's how Moses in the desert, in his old age, sometimes remembered his adoptive mother who once, moved by regret, saved his life, gave him an education and love.

Many years later, so the story goes, a powerful ruler in Jerusalem was again making history when he decided that the newborn Hebrew boys needed to be driven out of the world. Even then, one managed to escape, the one whose birth we remember in these days of advent. When he grew to be a man, he told us of our heavenly Father's merciful acceptance of us all, across all nations. It is as if, in spite of all the decrees of the powerful men, God's liberating action in this world could not be stopped. As if there was another kingdom, set apart from the mightiest powers of the world.

**JAN SOBĚSLAVSKÝ
BRNO, CZECH REPUBLIC**

EXODUS 2,11–22

Byl jsem tam celou dobu.
Stranou od ostatních.

Cizinec mezi Midjánci, oddanými kočovníky arabské pouště. Potomky
Abrahámovými, nikoli však skrze Jákoba. Ne-židy. Spolu-cizinci.

Čekání na Jehovův další tah...

Povstal jsem z písku jako egyptský faraón, maska z písku a povětrí.
Ostré rysy tváře vytepané větrem a bouřemi. Čekal jsem celé věky.
Škvařil jsem se na slunci. Ovce se pásly u mých nohou. Ze dnů se staly roky.

Celou dobu jsem tam byl a čekal, že se ze mě stane svatý.
Ale svatost chce čas.

Kde je moje budoucí sláva? Země je plná nebe, jak píše básník, tak si
sundej opánky.

Možíš, muž. Jehova ho také připravoval. Na advent, příchod něho
nového, něčeho svatého.

Ale svatost chce čas.

—píseň z hory Sinaj

JEAN YOUNG KILBY
HARRISONBURG, VIRGINIA, USA
PŘEKLAD: DORA TICHÁ

EXODUS 2:11–22

I was there all along.
Set apart.

An alien among the Midianites, those nomadic stalwarts of the Arabian
Desert. Descendants of Abraham, yet not through Jacob. Non-Hebrew.
Fellow aliens.

Waiting for YHWH to make a move.

Rising out of the sands like an Egyptian pharaoh, there I stood, my face
encrusted.

Wind and storm chiseled my features. Rugged and craggy, I waited ages.
The sun baked me. Sheep grazed at my feet. Days drifted into years.

I was there all along, waiting for sanctification, to be made holy.
But holiness takes time.

What future glory is mine? Earth's crammed, as the poet writes, so take
off your shoes.

The man Moses. YHWH was preparing him, too. For the advent of
something new, something holy.

But holiness takes time.

—Song of Mount Horeb

JEAN YOUNG KILBY
HARRISONBURG, VIRGINIA, USA

1. SAMUELOVA 1,4–20

Dnes, v tomto čase očekávání, se setkáváme s Chanou, ženou, již bylo utrpení dlouhého čekání důvěrně známo. Je druhou ženou muže, který ji zbožňuje, avšak navzdory jeho lásce je Chana plná zármutku. Nikdy neměla děti, nešlo to. V době, kdy se příběh odehrává, se hodnota ženy odvíjí od toho, kolik porodila potomků, zejména těch mužských. Její neplodnost je znamením, že „Hospodin uzavřel její lůno“, jinými slovy, že se Bůh z nějakého neznámého důvodu rozhodl nedat Chaně dítě. Její neplodnost je tedy vnímána nikoli jako zdravotní problém, ani jako Chanina chyba, ale jako znak toho, že se Bůh od Chany odvrátil.

Co hůř, první žena Elkány, Penina, má spoustu dětí, kluků i holek, a neváhá to Chaně jednou za čas vmést do tváře. Po nějaké době už to Chana není schopna dál snášet. Při jedné z každoročních poutí do Šilu se Chana rozhodne vejít do Božího domu. „...a v hořkosti duše se modlila k Hospodinu a usedavě plakala.“ (v. 9) „Hospodine zástupů, jestliže opravdu shlédneš na ponížení své služebnice a rozpomeneš se na mne, ... ale daruješ své služebnici mužského potomka, daruji jej tobě, Hospodine, na celý život;

břítva se jeho hlavy nedotkne.“ (v. 11)

Může to znít jako smlouvání s Pánem Bohem. Když pro mě uděláš to a to, já ti na oplátku dám ono. Chanina modlitba ale není žádným handrkováním na tržišti. Chana tu odvážně stojí před Boží tváří a vylévá mu svůj žal, úpěnlivě Pána prosí o pomoc.

Je to jediný případ v židovském Písmu, kdy se jedinec odváží pomodlit svoji osobní modlitbu v Boží svatyni. A udělá to žena. Neplodná žena, jež je svým „stavem“ společensky stigmatizována. V písmu se samozřejmě vyskytují i další osobní modlitby, ale neodehrávají se ve svatyni. A nacházíme tu také mnoho modliteb ve svatyni, jsou to ale modlitby skupinové, nikoli modlitby jedinců. Chana je zcela osamocena, plačící, zranitelná, avšak přesto silná – nachází odvahu stanout před Boží přítomností a žádat o vyslyšení u Nejvyššího.

Dokážeme v tomto adventním čase čekat s takovou vytrvalostí a horlivostí, jakou prokázala Chana?

MARTHA MOORE-KEISH
ATLANTA, GEORGIA, USA
PŘEKLAD: DORA TICHÁ

1 SAMUEL 1:4–20

Today, in this season of waiting, we meet Hannah, a woman well acquainted with the ache of waiting. She is the second wife of a man who adores her, but despite his love, Hannah is miserable. She has not been able to have children. In those days, a woman's worth depended on her bearing children – particularly male children. Her infertility is a sign that “God has closed her womb”- in other words, God has for some mysterious reason chosen not to give her a child. Her condition is not seen as a medical problem, or even as Hannah's fault, but as God's withdrawal.

To make matters worse, Elkanah's first wife Penninah has lots of children – boys and girls both – and she rubs it in Hannah's face. After a while, Hannah can't take it anymore. One year, in Shiloh, she goes into the holy place of God's presence. “She was deeply distressed and prayed to the Lord and wept bitterly.” (v. 9) “O Lord of hosts,” she cries, “if only you will look on the misery of your servant, and remember me . . . but will give to your servant a male

child, then I will set him before you as a nazirite, until the day of his death.” (v. 11)

This may sound like bargaining with God: “if you will do this for me, then I will do this for you.” But Hannah's prayer is no mere act of haggling in the marketplace. She is boldly standing in the presence of God, pouring out her pain, begging God to help her.

This is the only time in the Hebrew Bible when an individual offers a personal prayer in the sanctuary of the Lord. And it is a woman. And a barren woman, whose condition makes her less valuable than others. There are other personal prayers in scripture, but they are not in the sanctuary. And there are other prayers in the sanctuary, but they are group prayers, not individual. Hannah stands alone, weeping and vulnerable, yet at the same time powerful, willing to stand in God's presence and claim the attention of the most High.

In this advent season, can wait with as much passion and persistence as Hannah.

MARTHA MOORE-KEISH
ATLANTA, GEORGIA, USA

1. SAMUELOVA 2,1–5

CHANINA MODLITBA

Když se zamyslím nad Chaninou modlitbou, jako první si vzpomenu na její odvážnou modlitbu ve svatyni, kdy ze zoufalství, že nemůže mít dítě, nedokázala jít ani spát a stále jen plakala. Odvaha modlit se uprostřed tak hlubokého zoufalství nám může být inspirací, abychom se k Pánu dokázali obracet v modlitbě, i když mají naše ústa sotva sílu vyslovit kloudné slovo. Její příběh nám připomíná Boží věrnost a schopnost Pána Boha proměňovat těžko představitelnými způsoby nejen naše příběhy, ale také příběhy těch, kdo žijí na okraji společnosti, jako bezdětné ženy v Chanině době. Její modlitbu ve druhé kapitole jsem znala o něco méně. Je to píseň chvály a vděčnosti, vzdávání díků.

Tato modlitba, již Chana vysloví poté, co svého vytouženého syna Samuele odvede do domu Božího, je úžasným příkladem vděčné odpovědi na Boží lásku. Odezvu této modlitby najdeme v 1. kapitole

Lukášova evangelia. Toto Magnificat vám jistě bude povědomé, zvláště v tuto roční dobu. Jak Chana, tak Marie chválí Boha za to, že vyzdvihl ponížené a utlačované a připomínají nám, že skutečně „nikdo není svatý mimo Hospodina, není nikoho krom tebe.“ (v. 2) Stejně jako Marie by Chana nikdy nebyla uhodla, jaké má Pán Bůh plány pro jejího syna, ale byla věrná ve svém životě i v modlitbě.

V Sewickley Presbyterian Church každé bohoslužby zahajujeme vyjádřením naší vize, která má shromáždění provázet i v běžném životě. Zní takto: „Toužíme být církví, kde se Evangelium Pána Ježíše Krista věrně hlásá a věrně žije, jako vděčná odpověď na Boží lásku.“ Chanin život i její modlitba ve 2. kapitole tuto vizi dobře ilustruje a může nám být inspirací, abychom na Boží požehnání dokázali odpovědět hlásáním jeho Slova a tím, že budeme věrně žít Dobrou zprávu od Boha.

**DEBORAH MURDOCH
SEWICKLEY, PENNSYLVANIA, USA**

PŘEKLAD: DORA TICHÁ

1 SAMUEL 2:1–5

HANNAH'S PRAYER

When I think of Hannah's prayer, I first remember her bold prayer at the temple when she was so full of despair in longing for a child that she could not eat, sleep, or stop crying. Her courage to pray during this deep despair inspires us to go to God in prayer, even when our lips can barely form the words. Her story reminds us of God's faithfulness and his ability to transform our stories, and the stories of those who live in the margins and are devalued by society like childless women in Hannah's time, in ways we can never imagine. Her prayer in chapter 2, one that I was less familiar with, is a song of praise and thanksgiving.

This prayer, after Hannah has given her much longed for child Samuel to the house of Lord, is an example of her grateful response to God's love. It is echoed in a prayer that is familiar, particularly at this time

of year – the Magnificat in Luke chapter 1. Both Hannah and Mary praise God for raising up the lowly and the oppressed and remind us that truly "there is no Holy One like the Lord, no one besides you (verse 2)." Like Mary, Hannah could have never guessed the Lord's plans for her son, but she was faithful in her life and in prayer.

Sewickley Presbyterian Church has a vision statement that is included in the welcome for each worship service and serves a guide for our congregation. It reads, "We aspire to be a church where the Gospel of Jesus Christ is faithfully proclaimed and faithfully lived in grateful response to God's love." Hannah's life and her prayer in chapter 2 is an illustration of this vision and inspires us to respond to God's blessings by proclaiming His word and faithfully living out the Gospel.

**DEBORAH MURDOCH
SEWICKLEY, PENNSYLVANIA, USA**

1 SAMUELOVA 3,1–20

Jak za dnů Éliho,
Bůh volá do noci,
hledá si bližního,
nám chybí proroci.

SOBOTA 18. PROSINCE

1 SAMUEL 3:1–20

As in the days of Eli,
God calls into the night,
seeking a neighbour
we lack prophets.

SATURDAY, DECEMBER 18

IZAJÁŠ 40,1–8

Moje studijní Bible (Harper's New Revised Standard Version) tuto část Izajáše nazývá „svazkem útěchy a ujištění“. V tomto finálním oddílu zvěstuje Izajáš poselství o spasení, nejen pro národ izraelský, ale pro všechny věřící. V této nelehké době, kdy navíc všude kolem řádí epidemie onemocnění COVID-19, je potřeba si Boží slávu připomínat více než kdy jindy.

Má se za to, že prvních několik veršů 40. kapitoly se vztahuje k Janu Křtiteli, prorokovi z pouště, který položil základy pro Ježíšovo působení. Lukáš a Matouš citují ze 3. a 4. verše tohoto oddílu, když píšou o tomto příbuzném Ježíše, který žil život poutníka a kázal o odpuštění hříchů skrze křest. Jakým evangelistou asi byl tento muž, přicházející z pouště, nejspíše zanedbaného vzhledu, kázající zcela nové pojetí spasení? Ačkoli byl vybrán Bohem, byl to rozhodně

poněkud zvláštní posel.

Připomnělo mi to jednoho pána, který v době oběda pravidelně kázal na křižovatce dvou nejrušnějších ulic v centru Pittsburghu. Citoval Písmo a nabádal kolemjdoucí, aby se „vydali za Ježíšem“. Komukoli, kdo zareagoval, podával tištěné zprávy. Většina z nás kolem něho co nejrychleji prošla, abychom se vyhnuli očnímu kontaktu a nemuseli se cítit nesví. Měl to v hlavě maličko v nepořádku, nebo se prostě cítil inspirován k tomu, aby plnil Ježíšovo Velké povolání a „získával učedníky ze všech národů“? Nyní, o mnoho let později, přemýšlím, co se asi s tímto pouličním kazatelem stalo. Většina z nás necítí povolání takto svědčit cizím lidem, které potkáme na ulici. Co dalšího tedy můžeme my, křesťané, udělat, abychom byli lepšími učedníky Pána Ježíše a připravovali cestu Pánu?

CHARLENE BECK
SEWICKLEY, PENNSYLVANIA, USA
PŘEKLAD: DORA TICHÁ

ISAIAH 40:1-8

My study Bible (Harper's New Revised Standard Version) introduces this part of Isaiah as "the volume of comfort and assurance". In this final section of the book, Isaiah's message is one of salvation, not only for the nation of Israel but for all believers. Given these troubled times plus the COVID-19 pandemic that still rages all around us, we need to be reminded of God's everlasting glory now more than ever.

The first few verses of Chapter 40 are widely believed to refer to John the Baptist, the prophet from the wilderness who laid the groundwork for the ministry of Jesus. Indeed, Luke and Matthew quote from verses 3 and 4 when writing about this relative of Jesus who lived a nomadic life and preached about the remission of sins through baptism. What kind of evangelist was this man, coming from the desert, most likely unkempt in appearance and

proclaiming new ideas about salvation? Although chosen by God, he was an unusual messenger.

This reminds me of a man who regularly preached during lunchtime at the intersection of two of the busiest streets in downtown Pittsburgh. He would quote scripture and exhort passers-by to "come to Jesus" while handing out printed messages to anyone who responded. Most of us quickly passed by him, uncomfortable and avoiding direct eye contact. Was he perhaps mentally unstable, or was he genuinely inspired to fulfill the Great Commission of Christ to "make disciples of all nations"? Now many years later, I wonder whatever happened to this evangelist from the street.

While not many of us are inspired to witness to strangers in this way, what more can we Christians do to be better disciples of Jesus, preparing the way of the Lord?

CHARLENE BECK
SEWICKLEY, PENNSYLVANIA, USA

RUT 1,7–17

Betlém – to je místo, spojené s velkými příběhy o záchraně, přicházející od Boha. Betlém je na počátku příběhu krále Davida i Ježíše Krista. Příběh staré Noemi zde naopak měl skončit – a ne zrovna šťastně. Ale i tento příběh má svou záchránkyni – je to mladá Rút, která svým odvážným rozhodnutím změnila úděl Noemi: po vší té bolesti mohla zažít soucit, naději a nakonec i radost – to když v náručí chovala její dítě, o kterém byla přesvědčená, že ho nikdy neuvidí.

Je pravda, že oproti těm dvěma dalším příběhům z Betléma, je tenhle takový hodně obyčejný: Krále Davida si Bůh vybral, aby vysvobodil celý národ z nadvlády Filištinů. Skrze Ježíše Krista byl

celý svět vykoupen ze svých hříchů. Rút se stala záchránkyní jedné ženy. Je v tom ale opravdu takový rozdíl? Vždyť Rút se musela vzdát všech svých jistot i možností, rozhodla se darovat Noemi celý svůj život. A právě skrze soucit, věrnost a sebeobětování vstupuje Bůh do světa. Na to je dobré pamatovat, a hledat Boha nejen ve velkých příbězích, ale i v těch malých, skromných a nenápadných, jako je ten o Rút a Noemi. Protože se zcela jistě odehrávají všude kolem nás – a my do nich můžeme vstupovat. Můžeme tak věřit, že i v dnešním Betlémě, který se stal bolestným znamením různých zdí, bránících porozumění a lidské blízkosti, se objeví nějaký záchránce, poslaný od Boha.

RUTH 1:7–17

Bethlehem – a place associated with the great stories of God's salvation. Bethlehem is at the beginning of the story of King David and Jesus Christ. The story of old Naomi was supposed, by contrast, to end here – and not exactly happily. But even this story has its savior – young Ruth who, with a courageous decision, changed Naomi's fate: after all her pain, she was able to experience compassion, hope, and eventually joy, when she held her child in her arms, having been convinced she would never see him.

It is true that, unlike the other two stories from Bethlehem, this one is more common: God chose King David to deliver the whole nation from the dominion of the Philistines. Through Jesus Christ the whole world was redeemed from sin.

Ruth became the savior of one woman. But is that really such a difference? After all, Ruth had to give up all her certainties all her possibilities when she decided to give her whole life to Naomi. And it is through compassion, faithfulness and self-sacrifice that God enters the world. It is good to remember this, and to seek God not only in great stories but also in the small, modest and inconspicuous ones, such as the story about Ruth and Naomi. Because they certainly take place all around us, and we can enter into them. We can in this way believe that even in today's Bethlehem, which has become a painful sign of various walls, hindering understanding and human closeness, there will be a savior sent from God.

RUT 4,13–17

V celé historii lidské existence nejspíš nenajdeme výraznější politické rozdělení než dělicí čáru mezi insidery a outsiders, „našimi“ a „cizími“. Staví se zdi ve snaze docílit toho, aby outsideri zůstali venku a insideri uvnitř. Vznikají zákony s cílem poskytnout dostatek prostředků „našim“ a nedovolit, aby populace narůstala díky „cizincům“. Církev určila, kdo smí být pokřtěn a přijímat chléb a víno, kdo smí sloužit slovem, komu byl přislíben život věčný a komu hrozí nikdy nekončící muka. Dnes snad více než kdy jindy můžeme pozorovat, jak zejména politici úmyslně hloubí příkopy mezi „námi“ a „jimi“. Zavržení a odmítání jedné skupiny jim slouží jako způsob, jak se zalíbit skupině jiné. Nativismus, elitářství, rasismus, sexismus, genderismus... žijeme ve světě, kde se s těmito -ismy nekontrolovatelně roztrhl pytel. Do takového světa mluví dnešní text z Rút tichým, prorockým slovem. Rút, Moábka, cizinka, je přijata do židovské rodiny, stává

se její součástí. Opuštěné Noemi se dostává radosti v nalezení nového společenství. Celá kniha Rút je jakýmsi mostem mezi příběhy poutníků a příběhy králů. A hlavně: závěr této pasáže nám připomíná, že ten „nejdomáčejší ze všech domácích“, David, v sobě nese geny cizince. „Pojmenovaly jej Obéd. (...) To je otec Jišaje, otce Davidova.“ Můžeme to vnímat jako adventní připomenutí, že dělicí čáry nejsou tak neprostupné, jak předpokládá politický kalkul.

V adventní době nám text nenápadně naznačuje ještě jednu důležitou věc: že to nejhlubší rozdělení, totiž propast mezi Stvořitelem a jeho stvořením, je přemostěno právě příchodem Immanuele – Pán Bůh s námi. Pokud ani takto skutečná překážka neodolá vůli Boží, pak neodolá žádná. 4. kapitola Rút je krásnou ilustrací toho, že jeden z nejjasnějších důkazů o síle Boží vůle přichází v podobě malého, neposedného balíčku – děťátka.

MARK DOUGLAS
ATLANTA, GEORGIA, USA
PŘEKLAD: DORA TICHÁ

RUTH 4:13–17

Perhaps no political division has been more fundamental to human existence than the one between insiders and outsiders. Walls are created to keep outsiders out and insiders in. Laws are passed to provide resources to insiders while preventing their numbers from swelling with outsiders. The church has decreed who can be baptized or come to the table; who can serve in leadership and in what capacity; who has been promised eternal rest and who might face unending torment. Perhaps especially today, the lines between insider and outsider are being hardened by politicians of all types who see advantages in appealing to one group by rejecting another. Nativism, elitism, racism, sexism, genderism: we live in a world of -ism's run amok.

Into that world, Ruth 4:13-17 speaks a quietly prophetic word. Not only is the Moabite outsider Ruth (once again) made a part of an Israelite

family; not only is forsaken Naomi brought into the joy of new life and community; not only does the very book of Ruth bridge the gap between the stories of wanderers and the stories of kings; but the end of the passage reminds us that the ultimate Israelite insider, David, carries the genes of an outsider in his cells: "They named him Obed; he became the father of Jesse, the father of David." It is an Advent reminder that divisions are more partial and barriers more porous than political calculus admits. It is also an Advent hint that the deepest division—that between Creator and all of creation—is, itself, broken with the coming of Emmanuel, God with us. If even that one true barrier will not withstand the will of God, then no other will. And, rather delightfully, Ruth 4 reminds us that one of the clearest bits of evidence of the power of that will comes in a small and squirming package: a child.

MARK DOUGLAS
ATLANTA, GEORGIA, USA

ŽALM 2,1–6

Raději bych zpíval betlémskou píseň o tvém narození, Pane celého světa. Slova žalmistova mne děsí stejně jako rudá záře na fotografii připomínající plameny ohně. Tvůj výsměch nebo tvůj hněv - co je horší? Nevěřím, že pro ty, co se ti vzdálili, máš jen tohle. To bych byl bez šance.

Ty mi však dáváš poznávat svou blízkost. Naplňuješ mé dny požehnáním, aniž bych si to zasloužil. Prosím, zachovej mi výhled ke svému Sijónu, ke své svaté hoře. Místo plamenů toužím spatřit světlo tvého adventu. Tvé laskavé náruče, do níž se tak rád vracím. Amen.

FOTO/PHOTO: WIERA JELINEK, RATIBOŘ, CZ

PAVEL HANYCH
PRAHA, ČESKÁ REPUBLIKA

PSALM 2:1–6

I'd rather sing the Bethlehem song of your birth, Lord of all the world. The psalmist's words frighten me as much as the red glow in the photograph resembling flames of fire. Your mockery or your anger - which is worse? I don't believe this is all you have for those who have drifted away from you. I wouldn't stand a chance.

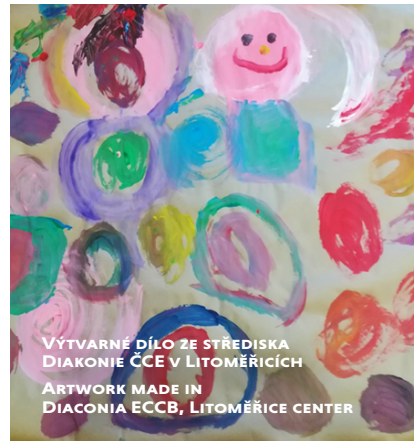
But you let me feel your closeness. You fill my days with blessings I don't deserve. Please preserve my view of your Zion, your holy mountain. Instead of flames, I long to see the light of your advent. Your kind arms, into which I love to return. Amen.

PAVEL HANYCH
PRAGUE, CZECH REPUBLIC

IZAJÁŠ 9,6–7

Kolik jen titulů ponese to zázračné dítě! Kolik jen očekávání i my leckdy promítáme do vlastních dětí: ten to dotáhne dál než já! Mladá generace je naší budoucností, která napraví hříchy matek a otců. A hle: nastupující generace toho skutečně leccos změní k dobrému, posunou dál. Ale leccos starého si táhnou dál, co zavaří na problémy nové. I mesiáš, až přijde: ten překoná vše, co bylo staré a zašpiněné. Bude totiž jiný než my, lepší, dokonalý. Superhrdina. A hle, když mesiáš přišel, zas až tak se od nás nelišil. Obyčejný, určitě usměvavý kluk v chudé rodině tesaře z periferie, o němž do jeho třiceti nikdo neslyšel. A ani jeho konec neodpovídal tomu, že by se jeho vladařství rozšířilo a pokoj by byl bez konce. A přeci se tenhle muž, kdysi obyčejný vesnický kluk, stal pro

víru božským Vládce pokoje. Vládne tak, že to často jde proti našim očekáváním. Často jeho vláda se skrývá pod povrchem věcí. Takový ale on už je. Ale právě od něj se v našem svědě rodí věci a děje, které – když se zmocní našich srdcí – posouvají staré i mladé k té pravé, dobré budoucnosti.

JIŘÍ ŠAMŠULA
LITOMĚŘICE, ČESKÁ REPUBLIKA

ISAIAH 9:6–7

How many titles will this miracle child carry! How many expectations do we sometimes project into our own children: this one will go further than me! The young generation is our future, which will rectify the sins of the mothers and the fathers. And lo and behold, the next generation really does make a difference, move on. But they are dragging on something old, which boils down to new problems. And the Messiah, when he is come, he shall surpass all that was old and filthy. He will be different from us, better, perfect. A superhero. And behold, when the Messiah came, he was not so different from us. An ordinary

boy, certainly with a kind smile, in the poor family of a carpenter from the periphery that no one had heard of until he was in his thirties. And even his end did not correspond to the expansion of his dominion and the peace that would be endless. And yet this man, once an ordinary village boy, became the divine Ruler of Peace for faith. He rules in such a way that it often goes against our expectations. Often his rule hides beneath the surface of things. But he is already like that. But it is from him that things and events are born which, when they seize our hearts, move the old and the young to the true, good future.

JIŘÍ ŠAMŠULA
LITOMĚŘICE, CZECH REPUBLIC

MATOUŠ 2,1–9

Narodil se Kristus Pán. A ihned je to jinak, než bychom čekali. Jako první ze všech se o Ježíše zajímají pohané. Oni se jako první poklonili narozenému králi. A pak Josef s Marií a Ježíšem budou prchat do Egypta. A u pohanů najdou asyl.

Možná je to pro nás první informace o tom, oč jde v tom začínajícím procesu Božího díla. Kdo si s tím narozeným Ježíšem začne, ať si nesmyslí, že si ho ochočí podle svého obrazu. A že do něj bude moci vložit všechny své představy o životě. Bůh v Kristu však jedná jinak. I moc, které mu bude po vzkříšení dána bude jiná, než ta, kterou jako lidé známe. Jakou moc může mít podle lidských představ ten, kdo skončil poplivaný na dřevě kříže?

V příběhu o narození Krista slyšíme nejméně dva důrazy.

Prvý – je to Boží dílo. Slavné. Ví o tom celý vesmír, hvězdy, vzdělanci jiných kultur, andělé nestačí dávat

jeden pokyn za druhým. Jako do nebeské skládačky do sebe zapadá to, co před staletími říkali proroci, a málokdo tomu rozuměl.

Druhý – Boží dílo je spojeno se zemí. Chudí rodiče, emigrace, nejistota co bude, utrpení a velký pláč těch, kdo oplakávají své děti. Lidská poníženost. A Nazaret, místo, kterým obyvatelé hlavního města možná vůbec nevěděli.

Podobně se tyto dvě věci snoubí v Ježíšově životě. Nepopíratelná moc. Uzdravuje. Mnozí za ním jdou. Jedná, mluví, káže uzdravuje tak jak nikdo jiný. A zároveň nemá kde by hlavu složil.

To je naše naděje! Nebesa se dotýkají země a my se stáváme se Božími dětmi!

Kriste, Pane náš, Tebe oslavujeme, v tobě naději svou skládáme.

DANIEL ŽENATÝ
PRAHA, ČESKÁ REPUBLIKA

MATTHEW 2:1–9

Christ the Lord was born. And immediately it is different from what we would expect. The first to be interested in Jesus are pagans. They were the first to bow to the new-born king. And then Joseph and Mary and Jesus will flee to Egypt. And they will find asylum among the Gentiles.

Perhaps this is our first information about what is going on at the beginning of the process of God's work. Whoever starts with the birth of Jesus should not think that he will domesticate it in their own image. And that they can put their own ideas about life into it. God acts differently in Christ. Even the power that will be given to him after the resurrection will be different from the power we know as human beings. Left to human imagination, what power would one have who ended up being spat at on a wooden cross?

We hear at least two emphases in the story of the birth of Christ.

First – it is God's work. Famously. The whole universe knows about

it, the stars, the scholars of other cultures, the angels, are not enough to give one instruction after another. What the prophets said centuries earlier fits together like a celestial puzzle, and few understood it.

Second – God's work is connected to the earth. Poor parents, emigration, insecurity about what will happen, suffering and great crying for those who mourn their children. Human humiliation. And Nazareth, a place the inhabitants of the capital may not have known at all.

Similarly, these two things come together in Jesus' life. Undeniable power. Healing. Many follow him. He acts, speaks, preaches, heals like no other. And at the same time he has nowhere to lay his head.

That is our hope! The heavens touch the earth and we become children of God!

Christ our Lord, we glorify you, we place our hope in you.

DANIEL ŽENATÝ
PRAGUE, CZECH REPUBLIC
TRANSLATION: DAVID SINCLAIR